

Quan els dos ens separàrem

George G. Byron

Quan els dos ens separàrem
amb llàgrimes i en silenci,
amb el cor mig destrossat
per allunyar-nos uns anys,
ta galta era freda i pàl·lida,
i més fred el teu petó;
presagi aquella hora
de l'aflicció d'avui.

La rosada del matí
em clavà un glaç al front;
vaig sentir-la com l'avís
del que avui ja m'estremeix.
Tots els teus vots s'han trencat,
la teva fama és lleugera;
sento mencionar el teu nom,
i me'n sento avergonyit.

T'anomenen davant meu,
com repicant-me a l'oïda;
i sento un estremiment.
Per què t'he estimat tant?
No saben que et coneixia,
els qui et coneixen tan bé:
Molt, molt et planyeré,
tan al fons que no ho puc dir.

En secret solíem veure'ns;
i he de lamentar en silenci
que el teu cor pugui oblidar,
i enganyar el teu esperit.
Si tornés ara a trobar-te,
després de tots aquests anys,
com podria saludar-te?
Amb el silenci, amb els planys.

George G. Byron, «Quan els dos ens separàrem», a *Poesia anglesa i nord-americana*, Barcelona, Edicions 62, 1985, p. 307.

Translated by Francesc Parcerisas